

Abraçar els pobres

Dv, 17/11/2017 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Aquest diumenge, 19 de novembre, una setmana abans de clausurar l'any litúrgic amb la solemnitat de la festa de Crist Rei, se celebra per primera vegada la **Jornada Mundial dels Pobres**. Instaurada pel papa Francesc en finalitzar l'Any de la Misericòrdia, parteix en la primera edició de les paraules de la primera carta de sant Joan: «**No estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat**» (3,18). En el missatge del Papa, se subratlla el contrast «entre les paraules buides, sovint presents als nostres llavis i els fets concrets als quals ens hem d'enfrontar.» La realitat dels pobres és vista des d'òptiques molt diferents, però el Papa apunta especialment al (con)tacte real amb els pobres. Val la pena llegir i meditar el missatge.

Primer, reconèixer l'aporofòbia. Es parla de moltes fòbies, però s'oblida el rebuig als pobres com una pràctica de la nostra societat, que rep el nom d'aporofòbia. No existeix una consciència generalitzada d'aquesta fòbia, que té arrels cerebrals i socials. La persona pobre és vista com algú que molesta, que fereix la sensibilitat, que avergonyeix, que resulta marginat, que va brut i que fa pudor, que provoca la nostra sensibilitat quan demana pels carrers... El Papa afirma: «La pobresa té el rostre de dones, d'homes i de nens explotats per vils interessos, trepitjats per la lògica perversa del poder i dels diners.» En rebutgem les conseqüències, però de vegades n'aplaudim les causes, com el poder i els diners. L'aporofòbia es pot corregir. Requereix una feina a fons.

Segon, la pobresa com a consell evangèlic. El Papa recorda: «Per als deixebles de Crist, la pobresa és sobretot vocació per seguir Jesús pobre.» Aquest consell ateny totes les persones: «La pobresa és una actitud del cor que ens impedeix considerar els diners, la carrera, el luxe com a objectiu de vida i condició per a la felicitat. És la pobresa, més aviat, la que crea les condicions perquè ens fem càrrec lliurement de les nostres responsabilitats personals i socials, malgrat les nostres limitacions, confiant en la proximitat de Déu i sostinguts per la seva gràcia.» L'afany de diners, el poder, el luxe constitueix una temptació permanent que ens allunya de la pobresa evangèlica.

Tercer, compartir amb els pobres. El Papa escriu: «Estem cridats a allargar la mà als pobres, a trobar-los, a mirar-los als ulls, a abraçar-los, per fer-los sentir l'escalf de l'amor que trenca el cercle de solitud.» L'abraçada de Francesc d'Assís al leprós els va transformar a tots dos. El malalt va veure confirmada la seva dignitat i Francesc va veure transformat el seu cor. La distància crea problemes de consciència i suscita actituds d'inhibició. Quan hi ha contacte de pell a pell, quan la persona pobre té un nom i una història, el rebuig s'esmicola i sorgeix la presència de l'amor. Les comunitats cristianes tenen una tasca i un compromís ineludible perquè l'Evangeli només es pot viure des del cor del pobre. Una Jornada Mundial per pensar a fons i la resta de l'any per portar-la a la pràctica.